

Դանիել Վարուժան

Հաշիշ

Միրտը լեցուն է բանտին խավարով.
Ա՛լ դաշտ ու երկինք չը կան իր համար.
Պիտ՝ գրներ աչքի հազար գոհարով՝
Աստղդ ման նույն իսկ՝ ասուպ ալ ըլլար:

-«Օ՛ն, հաշիշ բերեք, կը մըրմընջե ան,
Երբ աշխարհս ինձմե այսպես կ'ապշոպեն,
Ես կ'ուզեմ հոգվույս մեջ ըստեղծել գայն:-
Օրորվիլ, բուժի՛լ հըգոր ցընորքեն:

Օ՛ն, հաշիշ բերեք»:- Եվ ան կը ծըխե,
Իբր ուրախութեան ըստի՛նքը ծըծեր.
Կը հոսի երագ ջըլերուն մեջե.
Աշխարհը լուծված կ'ելլա սիրտն ի վեր:

Աչքերը բանտին դիմաց կը գոցվին՝
Ապարանք մ'իր մեջ գըտնելու համար.
Բիբերն հըրաժեշտ կու տան խավարին՝
Աստղեր բերելու խոստումով ճարտար:

Եվ կը քընանա՛ արվեստի քընով՝
Ինչպես խըղճի խայթն՝ աղոթքե մը վերջ.
Ո՛վ թըշվատ հոգի, հիմա ապահով,

Ազատ է և տեր՝ ցրնորքներուն մեջ.

Եվ կ'երագե շա՛տ, շատ բաներ աղվոր
Կամ հուրիներն ալ աղվոր կ'երագե.-
Բըռնած շրդթայի մ'օղակն ահավոր՝
Կընոջ մը մանյակը գայն կը կարծե:

Վարդե, ոսկիե գետի մ'ափն ի վար
Իր մանկան խաղին կը ժըպտի հիմա.
Կամ ինքն իսկ մանուկ՝ լըճակին մեջ հար
Երկինքն՝ երկրնքին մեջ գինք կը տեսնա:

Շըրթունքները լուռ, մեղմիկ կը դողան՝
Անշուշտ ուրիշներ գըտնալնուն համար.
Թերևս (ո՞վ գիտե) կը լըրացնե ան
Համբույր մ'ատենով թողված կիսկատար:

Կամ կը շըրջի արտն՝ ազատ քայլերով.
Կը վայլե երկինքն, աստղերու արգանդ:
Մի՛ արթընցընեք, քանզի ապահով
Զինք կը փոխադրեք լույս աշխարհեն՝ բանա:

Թողեք քընանա.- թող հաշիշին մեջ
Սև շրդթան բեկտի՝ վիշտը լուծելով:
... Ո՛վ անմահ մեկոն, երագի առէջ,
Դու ցընորքն հյուսե ոսկեղեն թելով.

Հյուսե խընդություն մը անըրջական
Իր խոցված հոգվույն, ուղեղին վըրա.
Ժըպխտն աղվո՛ր է, եթե նույն իսկ ան
Խաբված ջըղերու վիժա՛ծն ալ ըլլա: